

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 867/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Medzinárodná investičná banka, založená Dohodou o založení Medzinárodnej investičnej banky uzavretou 10. júla 1970 a zapísaná na Sekretariáte Organizácie spojených národov, so sídlom 7, Ulica Mashí Poryvaevoy, 107078 Moskva, Ruská federácia, obchodnej spoločnosti AUGMENT s. r. o., Mládežnícka 2, Zvolen, a obchodnej spoločnosti FESSI s. r. o., J. Jesenského 1054/44, Zvolen, zastúpených ALLEN & Overy Bratislava, s. r. o., Advokátska kancelária, Eurovea Central 1, Pribinova 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Renátusa Kollára, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť spoločnosti Medzinárodná investičná banka, obchodnej spoločnosti AUGMENT s. r. o., a obchodnej spoločnosti FESSI s. r. o., **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 o d k l a d á do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2014 doručená sťažnosť spoločnosti Medzinárodná investičná banka, založená Dohodou o založení Medzinárodnej investičnej banky uzavretou 10. júla 1970 a zapísaná na Sekretariáte Organizácie spojených národov, so sídlom 7, Ulica Mashī Poryvaevoy, 107078 Moskva, Ruská federácia (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), obchodnej spoločnosti AUGMENT s. r. o., Mládežnícka 2, Zvolen, a obchodnej spoločnosti FESSI s. r. o., J. Jesenského 1054/44, Zvolen (spolu ďalej len „sťažovateľky“), zastúpených ALLEN & Overy Bratislava, s. r. o., Advokátska kancelária, Eurovea Central 1, Pribinova 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Renátusa Kollára, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade v pozícii navrhovateľa (resp. veriteľa) sa návrhom doručeným okresnému súdu 4. júla 2014 domáhala povolenia reštrukturalizácie dlžníka, spoločnosti DIXIA SOLLARIS, s. r. o., Námestie slobody 11, Bratislava (ďalej len „dlžník“ alebo „úpadca“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 8 R 2/2014 z 15. júla 2014 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 8 R 2/2014

zo 4. augusta 2014 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Do funkcie reštrukturalizačného správcu bola ustanovená spoločnosť Pospíšil & Partners, k. s., Záhradnícka 30, Bratislava, značka správcu S 1267 (ďalej len „správca“).

Uznesením sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi, začal konkurzné konanie na majetok dlžníka, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu ustanovil Čechová Insolvency Services k. s., Štúrova 4, Bratislava, značka správcu S 1664.

Zároveň okresný súd predmetným uznesením uložil ustanovenej správkyňi vypracovať a predložiť súdu v lehote 15 dní od ustanovenia do funkcie podrobnú písomnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch, najmä o stave súpisu a zoznamu pohľadávok, v lehote 35 dní od ustanovenia do funkcie druhú podrobnú písomnú správu, v lehote 50 dní od ustanovenia do funkcie tretiu podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach a v lehote najneskôr 5 dní pred konaním prvej schôdze veriteľov štvrtú podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach, uložil jej bez zbytočného odkladu informovať o vyhlásení konkurzu známych veriteľov dlžníka, ktorí majú trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v iných členských štátoch Európskej únie ako v Slovenskej republike v súlade s čl. 40 Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní, vyzval veriteľov úpadcu, aby si prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, a dal veriteľom poučenie podľa príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“ alebo „ZKR“).

Uznesenie okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 217/2014 z 12. novembra 2014 a právoplatnosť nadobudlo 13. novembra 2014.

Sťažovateľky uvádzajú, že „si v reštrukturalizačnom konaní voči dlžníkovi riadne prihlásili svoje pohľadávky a ich pohľadávky neboli v zákonnej lehote správcom popreté“.

Sťažovateľky ďalej uvádzajú, že „dňa 13. októbra 2014 sa konala prvá schôdza veriteľov, na ktorej bol zvolený veriteľský výbor...

V rámci kreácie veriteľského výboru vznikli určité rozpory o jeho zákonom zložení. Tieto rozpory sa týkali výkladu rozporných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom predmetom sporu bola najmä otázka, či sťažovateľ I má alebo nemá byť členom veriteľského výboru...

Uvedené rozpory boli odstrániteľné a správca v súčinnosti s príslušnými veriteľmi sa ich v dobrej viere pokúsil odstrániť tým, že pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností vyplývajúcich z nejasnej právnej úpravy zvolal veriteľský výbor v alternatívnom zložení – a to tak veriteľský výbor za účasti sťažovateľa (zasadnutie v tomto zložení, na ktorom bol aj schválený záverečný návrh reštrukturalizačného plánu sa konalo 13. októbra 2014) ako aj veriteľský výbor v zložení bez účasti sťažovateľa pre prípad, že sťažovateľ ex lege nie je členom veriteľského výboru (prvé zasadnutie veriteľského výboru v tomto zložení, na ktorom bol správcom ako predkladateľom plánu predložený záverečný návrh reštrukturalizačného plánu sa konalo 5. novembra 2014 a následne bolo ďalšie zasadnutie veriteľského výboru v tomto zložení, ktorého predmetom malo byť, okrem iného schvaľovanie záverečného návrhu reštrukturalizačného plánu, na žiadosť veriteľov zvolané na 7. novembra 2014)...

Správca sa pre vylúčenie pochybností snažil vyhovieť obom možným interpretáciám zákona a to spôsobom, aby boli dodržané všetky relevantné zákonné lehoty (vrátane lehoty na predloženie záverečného návrhu reštrukturalizačného plánu). V dobrej viere tak vyvíjal snahu, aby z dôvodu nejasnej právnej interpretácie ustanovení o zložení veriteľského výboru nedošlo k zastaveniu reštrukturalizačného konania, ktoré umožňovalo výrazne väčší rozsah uspokojenia veriteľov dlžníka ako prípadný konkurz.“

Podľa názoru sťažovateľiek napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru, pretože okresný súd o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu rozhodol

- bez nariadenia pojednávania,

- bez možnosti vyjadriť sa k návrhu na konverziu (na základe podania časti veriteľov, ktoré bolo označené ako „Upozornenie veriteľov na porušenie zákona na schôdzi veriteľov konanej dňa 13. 10. 2014 v reštrukturalizačnom konaní vedenom na majetok Dlužníka v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8 R/2/2014- návrh na postup súdu podľa ust. § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii“, pozn.), ktorý ani im, ani ostatným účastníkom reštrukturalizačného konania nebol doručený,

- na základe preskúmania podania a argumentov niektorých účastníkov konania bez toho, aby sťažovateľky a ostatní účastníci konania na toto podanie a argumenty mohli reagovať a predložiť svoje protiargumenty. Tým došlo podľa ich názoru „k zásahu do práva na rovnosť účastníkov konania...“.

Sťažovateľky podrobne opisujú udalosti, ktoré predchádzali podaniu ich sťažnosti ústavnému súdu v ich právnej veci, pričom v tejto súvislosti najmä uvádzajú:

«Okresný súd postavil napadnuté uznesenie na troch právnych a skutkových záveroch, z ktorých každý je podľa názoru sťažovateľov zjavne nepodložený a arbitrárny, a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný. Konkrétne sa jedná o nasledujúce závery:

(i) spriaznený veriteľ sa nemôže stať členom veriteľského výboru podľa § 127 ods. 2 ZKR (ex lege);

(ii) veriteľský výbor nebol riadne zvolený; a

(iii) došlo k závažnému porušeniu povinnosti zo strany správcu.

Ad (i): Prípustnosť členstva spriazneného veriteľa vo veriteľskom výbore podľa § 127 ods. 2 ZKR

Zákon síce neumožňuje spriaznenému veriteľovi byť volený do veriteľského výboru (§ 126 ods. 3, štvrtá veta v spojení s § 95 ods. 3 a § 9 ZKR), ale zároveň nevyklučuje, aby sa spriaznený veriteľ stal členom veriteľského výboru z iného dôvodu, napr. zo zákona (§ 127 ods. 2 ZKR) alebo rozhodnutím súdu (§ 127 ods. 3 ZKR).

Z dikcie ustanovenia § 126 ods. 3 štvrtej vety ZKR bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obmedzenie sa vzťahuje iba na prípady, kedy sa spriaznený veriteľ stáva členom veriteľského výboru na základe voľby na schôdzi veriteľov. Z citovaného ustanovenia

nevyplýva, že by bolo možné rozširovať jeho aplikáciu na prípady, kedy členstvo vzniká zo zákona alebo z rozhodnutia súdu.

Ustanovenie § 127 ods. 2 ZKR jednoznačne ustanovuje, že „členom veriteľského výboru je vždy veriteľ, ktorý podal návrh na povolenie reštrukturalizácie“. Máme zato, že slovo vždy sa v právnom poriadku používa na vylúčenie pochybností o tom, že určitá norma platí za akýchkoľvek okolností a má teda prednosť pred inými normami, ktoré neobsahujú výslovnú derogáciu, ale teoreticky by sa ako derogácia dali vykladať... Podľa § 127 ods. 2 ZKR teda sťažovateľ 1 mal byť (vždy) členom veriteľského výboru, pretože bol podal návrh na povolenie reštrukturalizácie. Okresný súd vyložil tretiu vetu § 126 ods. 3 ZKR, ktorá však *expressis verbis* postihuje inú situáciu (konkrétne voľbu členov veriteľského výboru, nie vznik členstva *ex lege*) ako derogáciu jednoznačne a „paušálne“ formulovanej normy § 127 ods. 2 ZKR. Takýto výklad je podľa nášho názoru arbitrárny a z ústavného hľadiska neudržateľný.

Tento záver vyplýva aj z historického výkladu predmetných ustanovení. Obmedzenie v § 126 ods. 3 štvrtej vete bolo do ZKR vložené novelou č. 348/2011 Z. z. účinnou od 1. januára 2012. Cieľom prijatej zmeny bolo podľa dôvodovej správy „obmedziť ovplyvňovanie reštrukturalizačného konania spriaznenými veriteľmi“. V čase prijímania uvedenej novely ZKR obsahoval identické ustanovenia o členstve vo veriteľskom výbore na základe zákona (§ 127 ods. 2 ZKR) a na základe rozhodnutia súdu (§ 127 ods. 3 ZKR) ako obsahuje aj v súčasnosti, napriek tomu sa novela týchto ustanovení vôbec nedotkla. Z uvedeného vyplýva, že novozavedené obmedzenie sa malo týkať výlučne nemožnosti spriaznených veriteľov byť volení do veriteľského výboru na schôdzi veriteľov. Zákonodarca mal však podľa všetkého v úmysle ponechať spriazneným veriteľom právo stať sa členmi veriteľského výboru na základe zákona alebo z rozhodnutia súdu. Uvedený záver zodpovedá aj vyššie citovanej dôvodovej správe, v ktorej sa uvádza, že zákonodarca mal v úmysle „obmedziť“ ovplyvňovanie reštrukturalizačného konania spriaznenými veriteľmi a nie ho úplne vylúčiť.

Z uvedeného vyplýva, že použitie obmedzenia na prípady, kedy členstvo vo veriteľskom výbore vzniká *ex lege*, nie je prípustné ani analogicky, nakoľko by takýto výklad bol v rozpore s úmyslom zákonodarcu. Súd preto § 126 ods. 3 štvrtej vety ZKR

aplikoval na prípady, kedy členstvo vo veriteľskom výbore vzniká zo zákona, contra legem a ním vyvodený záver uvedený vyššie je zjavne nedôvodný a arbitrárny.“

Sťažovateľky tiež poukazujú na skutočnosť, že okresný súd ako ďalší dôvod zastavenia reštrukturalizačného konania podľa § 131 ods. 2 písm. a) ZKR uviedol, že „veriteľský výbor nebol riadne zvolený.

V prvom rade, ako bolo uvedené vyššie, sťažovateľ 1 sa stal riadnym členom veriteľského výboru zo zákona na základe § 127 ods. 2 ZKR a na schôdzi veriteľov dňa 13. októbra 2014 boli riadne zvolení ďalší dvaja členovia veriteľského výboru, konkrétne sťažovateľ 2 a sťažovateľ 3.

V druhom rade, ak by sme aj prijali (nesprávny a arbitrárny) záver okresného súdu, že sťažovateľ 1 sa nestal členom veriteľského výboru, uplatnila by sa úprava § 127 ods. 1 piata veta ZKR, podľa ktorej v prípade ak na schôdzi veriteľov nie sú zvolení aspoň traja členovia veriteľského výboru, členmi veriteľského výboru sú automaticky tí traja veritelia, ktorí získali najvyšší počet hlasov. Zo zápisnice zo zasadnutia schôdze veriteľov konanej dňa 13. októbra 2014 vyplýva, že na schôdzi sa hlasovalo o členstve vo veriteľskom výbore všetkých zistených veriteľov dlžníka s výnimkou sťažovateľa 1 a veriteľa Slovenská republika - Krajský súd v Bratislave (tento veriteľ sa dobrovoľne vzdal práva byť navrhnutý za člena veriteľského výboru). Zo zápisnice ďalej vyplýva, že v prípade ak sťažovateľ 1 nebol členom veriteľského výboru (s čím nesúhlasíme), po riadne vykonanej voľbe mal veriteľský výbor iba dvoch členov a zo zákona sa tak členmi výboru automaticky stali tí traja veritelia, ktorí získali najvyšší počet hlasov, t. j. sťažovateľ 2, sťažovateľ 3 a p. J. G...

Súd tiež vôbec nezobral do úvahy skutočnosť, že 5. novembra 2014 sa uskutočnilo zasadnutie alternatívneho veriteľského výboru a to za prítomnosti všetkých relevantných veriteľov (vrátane veriteľa p. G. ako alternatívneho člena veriteľského výboru, ak by sa ukázalo, že sťažovateľ 1 nemal byť členom veriteľského výboru). Zo zasadnutia tohto alternatívneho veriteľského výboru a zo zápisnice, ktorú podpísala aj právna zástupkyňa veriteľa p. G... vyplýva, že tento veriteľ mal záujem pokračovať a zúčastňovať sa ako člen alternatívneho veriteľského výboru...

Z vyššie uvedeného vyplýva, že schôdza veriteľov dňa 13. októbra 2014 nepochybne zvolila veriteľský výbor, a to či už v zložení sťažovateľ 1, sťažovateľ 2 a sťažovateľ 3 (alternatíva 1) alebo v zložení sťažovateľ 2, sťažovateľ 3 a p. J. G. (alternatíva 2). Zvolenie veriteľa za člena veriteľského výboru nastáva momentom prejavenie vôle jednotlivých prítomných veriteľov v rámci hlasovania vykonaného v súlade so zákonom a takýto skutkový stav sa následne protokoluje do zápisnice. Zo zápisnice zo schôdzy veriteľov konanej dňa 13. októbra 2014 jednoznačne vyplýva, že na schôdzi bola vykonaná voľba v súlade so zákonom a došlo na nej tiež k riadnemu prejavieniu vôle jednotlivých prítomných veriteľov v rámci hlasovania. Došlo tak k platnému zvoleniu členov veriteľského výboru, či už v alternatíve 1 alebo alternatíve 2...

Nakoľko časť veriteľov namietala členstvo sťažovateľa 1 vo veriteľskom výbore, správca všetkých veriteľov v súlade s vyššie uvedeným informoval na schvaľovacej schôdzi dňa 5. novembra 2014, že k zvoleniu veriteľského výboru došlo platne, a to jednou z dvoch vyššie uvedených alternatív v závislosti na tom, či sťažovateľ 1 bol alebo nebol členom veriteľského výboru...

Z vyššie uvedeného vyplýva, že záver súdu, podľa ktorého nedošlo k riadnemu zvoleniu veriteľského výboru, je zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.“

Napokon sťažovateľky poukazujú na skutočnosť, že okresný súd ako tretí dôvod zastavenia reštrukturalizačného konania podľa § 131 ods. 2 písm. a) ZKR uviedol «závažné porušenie povinností zo strany správcu.

Podľa napadnutého rozhodnutia k porušeniu povinnosti správcom malo dôjsť tým spôsobom, že veriteľský výbor na schôdzi veriteľov konanej dňa 13. októbra 2014 „nebol kreovaný v zákonom stanovenom postupe a tam stanovených podmienok“. Okrem toho, že tento záver súdu zjavne vychádza z nesprávneho predpokladu, že veriteľský výbor nebol riadne kreovaný... je potrebné uviesť, že veriteľský výbor kreuje schôdza veriteľov a nie správca, preto logicky neprichádza do úvahy, aby správca porušil svoju povinnosť tým, že schôdza veriteľov veriteľský výbor nezvolí. Vytvorenie veriteľského výboru je právom veriteľov a nie povinnosťou správcu...

Ďalej je potrebné uviesť, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd vôbec neuvádza, aký „zákonom stanovený postup“ a ktoré konkrétne „tam stanovené podmienky“

neboli zo strany správcu dodržané. Konverziu na konkurz pritom súd opiera práve o porušenie týchto neidentifikovaných povinností správcu... Neuvedenie konkrétnych porušení zákona zo strany správcu v odôvodnení samo o sebe zakladá arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia...

Záver okresného súdu o závažnom porušení povinností správcu sa javí o to arbitrárnejšie, že sporné úkony správcu prebiehali za prítomnosti a pod dohľadom súdu. Podľa § 131 ods. 1 ZKR súd počas reštrukturalizácie dohliada nad činnosťou dlžníka, správcu a veriteľských orgánov. Tento dohľad bol na veriteľskej schôdzi dňa 13. októbra 2014 ako aj 5. novembra 2014 realizovaný prostredníctvom účasti dohliadajúcej vyššej súdnej úradníčky JUDr. Lenky Šimkaninovej. Práve na veriteľskej schôdzi dňa 13. októbra 2014 došlo ku konštituovaniu veriteľského výboru, ktorý bol podľa okresného súdu zložený nezákonne. Napriek tomu zástupkyňa súdu prítomná na danej schôdzi nijako nenaznačila, že by mohlo ísť o porušenie povinností správcu (nieto ešte kvalifikované závažné porušenie v zmysle § 131 ods. 2 písm. a) ZKR) alebo o nezvolenie veriteľského výboru v zmysle § 131 ods. 2 písm. d) ZKR...

Ak okresný súd v rámci svojho dohľadu mlčky akceptoval postup správcu a kreovanie veriteľského výboru, ale následne tieto skutočnosti kvalifikoval ako dôvody na konverziu reštrukturalizácie na konkurz, ide podľa nášho názoru o arbitrárny a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný postup.

To platí o to viac, že okresný súd v rámci svojho dohľadu nijako formálne nenamietal voči úkonom správcu, resp. priebehu reštrukturalizačného konania až do momentu, kedy – na schôdzi 5. novembra 2014 – správca predstavil možné riešenie vzniknutej situácie. Inými slovami, okresný súd najprv niekoľko týždňov v rámci svojho dohľadu akceptoval priebeh reštrukturalizačného konania a o jeho zastavení rozhodol práve vtedy, keď bolo predložené riešenie vzniknutých rozporov...».

V tejto súvislosti sťažovateľky namietajú, že okresný súd svoj záver o pravdivosti tvrdení časti veriteľov obsiahnutých v návrhu na konverziu reštrukturalizácie na konkurz oprel výlučne o určité skutkové okolnosti, „na preukázanie ktorých navrhovali určité dôkazy...“ a okresný súd „si tieto skutkové tvrdenia osvojil“, pričom výslovne odkazuje

na „*pochybnosti o poctivom, nešpekulatívnom zámere a naplnenia účelu reštrukturalizácie*“ zo strany sťažovateľky v 1. rade.

Záver okresného súdu o zastavení reštrukturalizačného konania vedeného voči dlžníkovi a vyhlásení konkurzu na jeho majetok považujú sťažovateľky za arbitrárny a v tejto súvislosti uvádzajú, že okresný súd „... *urobil tak napriek tomu, že zákonná lehota na predloženie záverečného návrhu reštrukturalizačného plánu veriteľskému výboru na schválenie ešte neuplynula. Bolo teda ešte možné zhojiť prípadné pochybnosti o zložení veriteľského výboru...*

Rovnako tak urobil napriek tomu, že konkurz predstavuje zjavne výraznejší zásah do právneho postavenia nielen dlžníka, ale aj jeho obchodných partnerov, spoločníkov a veriteľov. A napriek tomu, že v konkurze možno predpokladať menší rozsah uspokojenia veriteľov ako v reštrukturalizácii...

A v neposlednom rade tak urobil na základe arbitrárnej a nepreskúmateľnej argumentácie, bez verejného prejednávania a bez toho, aby dal sťažovateľom a ostatným účastníkom konania akúkoľvek možnosť sa vyjadriť.“

Podľa sťažovateľiek uznesením okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 došlo aj k porušeniu čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti argumentujú tým, že „*vyhlásenie konkurzu sťažovateľa 1 de facto zbavuje hodnoty obchodného podielu, ktorý má v dlžníkovi. Okrem toho, v konkurze pravdepodobne dôjde k nižšiemu rozsahu uspokojenia pohľadávok sťažovateľov voči dlžníkovi a dôjde tak k ukráteniu pohľadávok sťažovateľov oproti plánovanému uspokojeniu v reštrukturalizácii.*“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa 1. rade, sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, právo na verejné prerokovanie vecí a právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I z 5. novembra 2014, č. k. 8 R 2/2014-373 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 5. novembra 2014, č. k. 8 R 2/2014-373 zrušuje a vracia vec Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľom trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľky tiež navrhujú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

II.1 K prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sťažnosť spĺňa ústavou a zákonom o ústavnom súde ustanovené predpoklady na jej prijatie na ďalšie konanie, a preto podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť prijal na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K návrhu na vydanie dočasného opatrenia

Sťažovateľky sa tiež domáhajú, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014, pretože *«akékoľvek úkony správcu v rámci konkurzu budú pravdepodobne nezvratné a to aj v prípade, že by bolo napadnuté uznesenie nakoniec zrušené a dlžník by sa „vrátil“ do reštrukturalizácie... Naopak v prípade odkladu vykonateľnosti nedochádza k ujme... Neexistuje teda žiadny dôležitý verejný záujem na okamžitom konkurze dlžníka.»*

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení

vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľiek na odloženie vykonateľnosti právoplatného uznesenia okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd pripomína, že obdobným spôsobom rozhodol aj vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 8/2013, ktorá je s touto z právneho hľadiska porovnateľná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2014